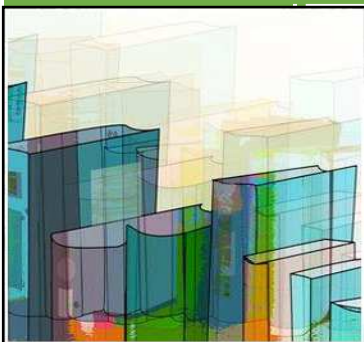
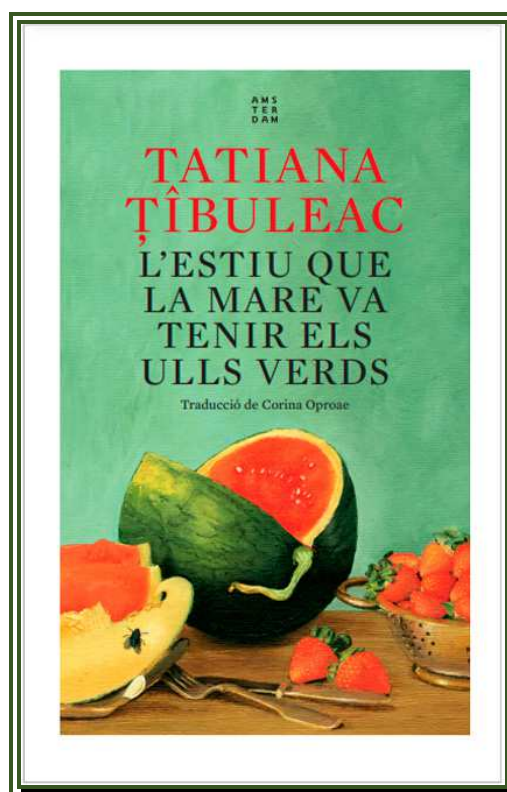

Club de lectura d'adults

Tatiana Țîbuleac

Dilluns, 27 d'octubre a les 18.30 h.

Col·labora el Servei de Biblioteques
de la Diputació de Girona.

Autora:

Tatiana Țibuleac
(Chisinau, 1978)

Nascuda a la capital de Moldàvia, va créixer envoltada de llibres amb el seu pare exercint de periodista i la mare d'editora. Va estudiar periodisme i comunicacions a la Unviersitat Estatal de Moldàvia i durant aquells anys ja va començar a col·laborar en diferents mitjans com a reportera, traductor i correctora.

L'any 2016 va publicar la seva primera novel·la, *L'estiu que la meva mare va tenir els ulls verds*, que ràpidament es va convertir en un fenomen internacional. També és autora de la novel·la *El jardí de vidre* (Premi de Literatura de la Unió Europea 2019). Des del 2007 viu i treballa a París.

Obra:

“El dia que la seva mare compleix 39 anys, l'Aleksy acaba l'escola obligatòria. Viuen a Anglaterra, són descendents d'immigrants polonesos i no es pot dir que mantinguin una bona relació. De fet, el jove odia la mare amb totes les seves forces, si per ell fos li agradaria matar-la amb les seves pròpies mans. El pare va marxar, és millor no parlar-ne. La seva germana Mika va morir en un accident. Des de llavors l'Aleksy ha crescut pràcticament sol, la mare ha passat la major part del temps borratxa. Però

ara, just quan ell planejava anar de vacances amb dos amics, la mare li diu que vagi a passar l'estiu amb ella al nord de França. No hi ha res que pugui venir menys de gust al nostre protagonista, però tindrà un motiu de pes per acompanyar-la.

La narració, que ens fa el propi Aleksy des d'un futur indeterminat, és descarnada, amarga, i trenca tots els esquemes de les relacions maternofilials. L'odi que sent, la ràbia que mostra i aquestes ganes de desfer-se de la mare sonen gairebé antinaturals, autèntics torpedes a la nostra línia de flotació. Les maneres desesperançades de l'Aleksy i la mala llet que gasta ens fan pensar en en Holden Caulfield de "El guardià en el camp de sègol". Però el viatge interior que emprèn el porta pel camí de la redempció i el perdó. I el de la comprensió també.

L'evolució del personatge es convertirà també en la de la nostra percepció de tot plegat. Però si bé l'argument és atractiu, les descripcions acurades i els missatges clars, allà on excel·leix Țîbuleac és en l'estil narratiu, la manera de fer-nos arribar el torrent de sensacions que és 'L'estiu que la mare va tenir els ulls verds'. Capítols curts, prosa sòbria, econòmica, sense palla innecessària. Cada frase compta, cada paraula transmet. En qualsevol moment ensopeguem una petita sentència que ens ajudarà a comprendre el tot, és l'única manera de fer-se una imatge completa, estar ben atent als detalls. No és una narració lineal, ens hem

d'imaginar un home d'edat en circumstàncies difícils deixant que el fil dels seus pensaments s'escoli en el paper, recordant aquell estiu amb la mare, però també altres fets importants de la seva vida. Una narració a contrarellotge que t'empasses a glopades, a sobresalts i que, un cop acabada, t'ha canviat com a persona.”

Fragment extret de: <https://www.llibresipunt.cat/2022/09/lestiu-que-la-mare-va-tenir-els-ulls.html>

CORINA OPROAE

(Făgăraș, 1973)

És poeta i traductora del romanès i de l'anglès. Ha traduït autors com Lucian Blaga, Marin Sorescu, Ana Blandiana, Dinu Flamand o Mary Oliver. La seva traducció de *La meva pàtria A4*, d'Ana Blandiana, va merèixer el premi Jordi Domènech de Traducció de Poesia el 2015. Com a autora ha publicat el poemari *La mà que tremola* (2020) i la novel·la *La casa limón* (Premi Tusquest 2024).